

Prag v gozdu.

Pol ure od mesta Metlike, blizu Kolpe, stoji lep gozd. Imenujejo ga „mestni log“. Metličani in bližnji vaščani pasó po letu v njem svojo živino. Polovico gozda pa je v najemu.

Na vzhodni strani je log jako gost. Komaj se človek prerije skózenj. Ta del gozda se imenuje „goščine“. Na sredi loga pa stoji drug del z imenom „čistine“. To je precej velik raven prostor kroginkrog obdan z gostim grmovjem. Tupatam stoji košat hrast ali brest. Na čistinah pasó pastirji najrajši, ker jim ni treba tako zeló paziti na živino. Zraven imajo vedno kako zabavo. Največkrat bijejo svinjko, ali kakor sami imenujejo to igro: „praščkajo se.“

Neke poletne nedelje popoldne sem šel na izprehod. Ker je solnce jako pripekalo, sem krenil s ceste in zavil v log. Hodil sem po gozdu, opazoval rastline in poslušal petje raznih ptičev, ki so imeli gnezda po grmovju in po drevju.

Čez dokaj časa sem dospel do sredine „goščin“. Sédel sem pod debel hrast, ki je raztezal svoje veje daleč naokoli. Nekaj časa sem ogledoval drevje, ki je stalo okoli hrastovega velikana.

Za menoj je nekaj zašumelo. Ozrl sem se in zagledal starega lovca s puško na rami. Siva brada mu je segala skoro do pasa. Oblečen je bil napol lovski; imel je namreč lovsko suknjo, a hlače so bile navadnega kroja.

Ko ga prijazno nagovorim, sede poleg mene. Začneva se pogovarjati.

Govorica nanese tudi na „šentjernejsko žegnanje“ pri Treh farah. Vprašam ga, odkod je dobila vas ime „Tri fare?“

„Ker ima tri cerkve, pa nobene fare“, je odgovoril mož s prijaznim nasmehom.

„Odkedaj pa stojé tam tri cerkve?“

„In lovec mi pripoveduje:“

„V davnih časih je stala tista cerkev, ki je posvečena Materi božji, tam nekje daleč na Turškem. Takrat še ni bilo Turkov tam, le kristjani so imeli svoja

bivališča. Ko so si osvojili Mohamedani ono deželo, so pobili vse kristjane do zadnjega. Tudi cerkve so se polastili. Oltarje so razdjali in sežgali s podobami vred. Na zvonik so namesto križa postavili polumesec. Hišo božjo pa so izpremenili v konjski hlev.

Milostljivi Bog je pripustil divjakom nekaj časa to početje. Toda ne dolgo! Nekega lepega jutra ni bilo cerkve več v Turčiji.

O polnoči namreč je Bog poslal iz nebes trumo svetlih krilatcev. Ti so cerkev osnažili, vrgli polumesec raz zvonik in, pevajoč Bogu zahvalo, nesli visoko po zraku hišo božjo.

Hitro so prinesli angeli cerkev v naš kraj. Na pokopališču pri Treh farah pa so jo spustili na tla.

Drugo jutro so seveda vaščani začudeno gledali, ko so videli sredi vasi dve cerkvi. Prejšnji večer je stala samo ena, zdaj pa vidijo dve . . .

Hitro so šli ogledovat cerkev. Kmalu so zapazili, da nima praga pri glavnih vratih. Zastonj so ugrabili, kje da je prag.

Čez nekaj dni pa je prinesel neki vaščan veselo novico, da je prag našel. Rekel je, da ga je videl v logu sredi „goščin“.

Vaščani so verjeli njegovim besedam in šli po prag v log. Ko so ga premerili, so se prepričali, da je to res cerkveni prag. Hoteli so ga naložiti in peljati domov. Toda nikdo ni mogel premakniti praga. Tudi združene moči so bile preslabe. Ko so pa uvideli, da je ves trud zastonj, so se vrnili.

Dražega praga pa niso napravili. Še zdaj stoji cerkev brez praga pri glavnem vhodu.

Cerkveni prag pa leži v goščinah. Pravijo, da so ga izgubili poslanci božji, ki so nosili cerkev nad logom. Ždaj je že ves z mahom poraščen in skoro ves v zemlji; zakaj ko je padel iz višine, se je globoko udril v mehko zemljo.

Tako je prišla druga cerkev v vas.

Tretjo pa so vaščani pozneje sami sezidali. Odtod ime „Tri fare“.

Tako mi je pripovedoval stari lovec.

Potem sva šla pa gledat znameniti prag.

Jaroslav Resán.

Oj, naš dobri dedek!